

HOLLY JACKSON

Crima perfectă

INSTRUCȚIUNI PENTRU
FETE CUMINȚI

Traducere din limba engleză de
DANIEL-SILVIU BIVOL

CORINT
BOOKS

—2020—

PARTEA I

QAG

realizări academice
recunoscute

CERTIFICAREA PROIECTULUI EXTINS 2017/18

Numărul candidatului

4169

Numele complet al candidatului

Pippa Fitz-Amobi

Partea A: Propunerea candidatului
A se completa de către candidat

- Studii sau domeniul/domeniile de interes care au legătură cu acest subiect:
engleză, jurnalism, jurnalism de investigație, drept penal

Titlul proiectului extins.

Prezentați subiectul care urmează a fi cercetat sub forma unei declarații/întrebări/ipoteze.
Cercetare asupra investigației în cazul dispariției lui Andie Bell, din orașul Little Kilton, în anul 2012.
Un raport detaliat despre cum atât presa scrisă/televizată, cât și rețelele de socializare au devenit
jucători de neprețuit în investigațiile poliției, folosind dispariția lui Andie Bell drept studiu de caz. De
asemenea, o analiză a implicării presei în prezentarea poveștii lui Sal Singh și a presupusei lui culpe.

- Resursele mele inițiale vor fi:
Interviu cu un expert în dispariția persoanelor, interviu cu un jurnalist local implicat în caz,
articole din ziare, interviuri cu membrii comunității. Manuale și articole despre procedu-
rile poliției, despre psihologie și despre rolul presei.

Comentariile îndrumătorului:

Pippa, așa cum am discutat anterior, acest subiect este deosebit de sensibil – o crimă cumplită care a avut loc în orașul nostru. Știu că nu te pot convinge să renunți, însă proiectul a fost acceptat cu o singură condiție: să nu se încalce principiile etice. Cred că, pentru materialul tău, trebuie să găsești o arie și mai restrânsă pe care să te concentrezi în timpul cercetărilor, fără a insista prea mult asupra problemelor delicate.

Și dă-mi voie să subliniez: **NU TREBUIE CONTACTATĂ** nicio persoană din familiile implicate în acest caz! Un astfel de demers va fi considerat o violare a eticii, iar proiectul tău va fi descalificat. De asemenea, nu lucra prea mult! Să ai o vară frumoasă!

Declarația candidatului

Declar că am citit și am înțeles regulamentul cu privire la practica necinstită, întocmai cum e specificat în informările pentru candidați.

Semnătura:

Pippa Fitz-Amobi

Data:

18/07/2017

Capitolul unu

Pip știa unde locuiau ei.

Toți din orașul Little Kilton știau.

Locuința lor era un fel de casa bântuită a orașului; oame-nii amuțeau și grăbeau pasul atunci când treceau pe lângă ea. În drumul lor spre casă, cete de școlari gălăgioși se adunau grămadă în fața clădirii, provocându-se unii pe alții să alerge într-acolo și să atingă poarta.

Însă locuința cu pricina nu era bântuită de fantome, ci doar de trei persoane triste, care încercau să-și ducă zilele la fel ca odinioară. Nu era vorba despre lumini care începeau să pâlpâie din senin sau de scaune trântite pe neașteptate, ci de cuvinte vopsite cu un spray închis la culoare – „Familie mizerabilă” – și de ferestre sparte de pietre.

Pip se întreba mereu de ce nu se mutaseră de acolo. Nu că ar fi fost nevoiți să o facă; în fond, nu greșiseră cu nimic. Dar, pur și simplu, nu-și putea închipui cum reușeau să trăiască astfel.

Ea știa o mulțime de lucruri interesante; știa că *hippopotomonstrosesquipedaliophobia* era termenul științific pentru frica de cuvinte lungi, știa ca bebelușii se nasc fără rotule, știa cuvânt cu cuvânt cele mai populare citate ale lui Platon și Cato și că existau vreo patru mii de feluri de cartofi. Însă habar n-avea cum de găsiseră cei din familia Singh puterea de a rămâne aici.

Adică aici, în Kilton, sub tirul atâtor priviri scrutătoare și al comentariilor șoptite suficient de tare, încât să poată fi auzite ori al pălăvrăgelilor dintre vecini, pălăvrăgeli care nu mai aveau să se mai sfârșească vreodată.

Era de o cruzime deosebită faptul că locuința lor era atât de aproape de liceul din Little Kilton, acolo unde fuseseră elevi atât Andie Bell, cât și Sal Singh și acolo unde Pip urma să se întoarcă pentru ultimul ei an de studii. Asta avea să se întâmple în doar câteva săptămâni, în momentul în care soarele arzător al lunii august avea să se domolească, speriat parcă de apropierea lui septembrie.

Pip s-a oprit și a atins poarta cu mâna, dovedind astfel că era mai curajoasă decât jumătate dintre copiii orașului. A cercetat cu privirea aleea până în dreptul ușii casei. Ai fi zis că era o distanță de doar câțiva metri, însă, din locul în care stătea ea și până acolo, părea un hău fără fund. Era posibil să fie o idee foarte proastă, luase asta în considerare. Soarele dimineții ardea și deja putea simți cum i se umezeau zonele din spatel genunchilor. O idee proastă sau una îndrăzneță. Chiar și așa, cele mai luminate minți ale istoriei recomandau întotdeauna îndrăzneala în locul siguranței; cuvintele lor făceau să sune bine până și cele mai proaste idei.

Sfidând ceea ce i se părea a fi acea prăpastie de netrecut, a mers până la ușă, s-a oprit o secundă ca să se asigure că voia într-adevăr să facă asta, după care a bătut de trei ori. Imaginea chipului ei încordat se holba înapoi la ea: părul brunet și lung, puțin șaten spre vârfuri, fața palidă, în ciuda faptului că tocmai își petrecuse o săptămână în sudul Franței, și ochii ageri și de un verde măsliniu, pregătiți pentru confruntare.

S-a auzit zgomotul unui lanț picând și al unei încuietori duble, apoi ușa s-a deschis.

— Bună! a zis el prin ușa crăpată pe jumătate și cu palma fixată în jurul cantului.

Pip a clipit în încercarea de a-și suprima holbatul, însă nu a izbutit mare lucru. Semăna atât de mult cu Sal, cu acel Sal pe

care îl știa din reportajele de la TV și din pozele din ziare! Acel Sal a cărui amintire se risipise din gândurile ei de adolescență. Ravi avea aceleași trăsături ca ale fratelui său: păr brunet, ciufulit și dat pe-o parte, sprâncene groase, arcuite, și pielea mai închisă la culoare.

— Bună! a zis el din nou.

— Ăăă...

În situația dată, farmecul ei natural nu i-a slujit la nimic, iar ea s-a bâlbâit. Minteia îi era ocupată să-l cerceteze pe băiatul din fața ei, care, spre deosebire de Sal, avea o gropiță în bărbie, exact așa cum avea și ea. În plus, părea că se mai înălțase de când îl văzuse ultima oară.

— Ăă, scuze, bună!

A salutat într-un mod cam ciudat, lucru pe care l-a regretat aproape imediat.

— Bună...

— Bună, Ravi! l-a salutat ea. Eu... Tu nu mă cunoști... Sunt Pippa Fitz-Amobi. Eram cu câțiva ani mai mică decât tine la școală, înainte să renunți...

— Bine...

— Mă întrebam dacă ți-aș putea răpi o clipă din timpul tău prețios. Ei bine, nu doar o clipă... Știai că o clipă e, de fapt, o unitate de măsură pentru timp; e a suta parte dintr-o secundă, așa că... ai putea să te lipsești, te rog, de câteva serii consecutive de clipite?

O, Doamne, asta se întâmpla atunci când era agitată sau se simțea încolțită; începea să răspândească informații inutile sub forma unor glume proaste. Și încă ceva: Pip cea agitată reușise performanța să transforme lovitura în ceva mai elegant, abandonând clasa mijlocie pentru a se agăța de o biată imitație

a celei superioare. Când mai folosisse ea vreodată cuvântul „clipă”?

— Poftim? a întrebat Ravi, uitându-se confuz.

— Scuze, nu contează! și-a revenit Pip. Deci, îmi fac CPE-ul la școală și...

— Ce e un CPE?

— Certificarea proiectului extins. E un proiect la care lucrezi independent, pe lângă cele obligatorii. Poți să-ți alegi absolut orice subiect dorești.

— Ah, nu am ajuns atât de departe cu școala, a zis el. Am renunțat la ea cât de repede am putut.

— Hm, ei bine, mă întrebam dacă ai fi de acord să fii interviuat pentru proiectul meu.

— Despre ce e?

Sprâncenele-i negre aproape că s-au unit.

— Hm... E legat de ce s-a întâmplat acum cinci ani.

Ravi a expirat zgomotos, iar buza de jos i s-a îndoit într-un fel care părea să sugereze că începea să se supere.

— De ce? a întrebat el.

— Pentru că nu cred că fratele tău a făcut-o și am de gând să dovedesc asta.

Jurnal – Intrarea 1

Interviu cu Ravi Singh programat pentru vineri după-amiază
(întrebările sunt pregătite)

Iată transcrierea interviului cu Angela Johnson.

Jurnalul are scopul de a consemna progresul, ținta raportului final, precum și orice obstacol întâlnit pe parcursul cercetării. Jurnalul meu va trebui să fie diferit: am de gând să înregistrez aici toate informațiile descoperite, atât pe cele relevante, cât și pe cele irelevante, deoarece, deocamdată, încă nu știu care va fi finalul cercetării mele și nici dacă, în cele din urmă, va lămuri ceva. Nu știu ce anume ținesc. Va trebui doar să aștept și să văd în ce poziție mă voi afla la finalul investigației și să îmi dau seama ce eseu voi putea să întocmesc fiind în acea poziție. [Asta începe să semene oarecum cu un jurnal personal???

Sper că **nu** va fi eseu pe care i l-am propus doamnei Morgan. Sper că va fi adevărul. Ce i s-a întâmplat cu adevărat lui Andie Bell la 20 aprilie 2012? Și – așa cum îmi dictează instinctele – dacă Salil „Sal” Singh nu e vinovat, atunci cine a ucis-o?

Nu cred că voi rezolva cazul și că voi descoperi persoana care a ucis-o pe Andie. Nu sunt ofițer de poliție cu acces la un laborator criminalistic (evident) și, de asemenea, nu mă îmbăt cu apă rece. Dar sper că cercetările mele vor descoperi fapte care vor conduce spre îndoieli rezonabile cu privire la vina lui Sal și, pe lângă asta, mai sugerez că poliția a greșit atunci când a închis cazul fără să investigheze și mai mult.

Așa că metodele mele de cercetare vor fi: interviuri cu persoane care au legătură cu acest caz, monitorizarea presei în mod obsesiv și speculații nebunești, NEBUNEȘTI de tot.

[NU O LĂSA PE DOAMNA MORGAN SĂ VADĂ NIMIC DIN TOATE ASTEA!!!]

Apoi, prima etapă a acestui proiect e să cercetez ce s-a întâmplat cu Andrea Bell – cunoscută de toată lumea sub porecla Andie – și circumstanțele în care a dispărut. Aceste informații vor fi preluate din articolele de ziar și din conferințele de presă ale poliției din acea perioadă.

[Scrie-ți sursele acum ca să nu o faci mai târziu!!!]

Am copiat informații din primele știri naționale care au relatat dispariția:

„Andrea Bell, în vârstă de 17 ani, a fost dată dispărută din Little Kilton, Buckinghamshire, vinerea trecută. Reclamația a fost depusă de familia ei.

A plecat de acasă cu mașina ei – un Peugeot 206, negru –, cu telefonul mobil și nu și-a luat nicio haină în plus. Poliția a descris dispariția ei ca fiind «complet ieșită din tipare».”

În acel weekend, poliția a verificat terenurile împădurite din apropierea casei familiei ei.

Andrea, cunoscută ca Andie, este o fată albă, având 1,70 metri înălțime, cu păr lung și blond. Se crede că în noaptea în care a dispărut purta blugi închiși la culoare și o bluză albastră cu vedere la abdomen.¹

După tot ce s-a întâmplat, următoarele articole au cuprins și mai multe informații cu privire la ultima dată când a fost văzută în viață și la intervalul în care se crede că a fost răpită.

Andie Bell a fost „văzută ultima dată în viața de Becca, sora ei mai mică, în jurul orei 22:30, pe data de 20 aprilie 2012”².

Acest lucru a fost confirmat de poliție într-o conferință de presă, marți, 24 aprilie: „O filmare provenind de pe o cameră de securitate din exteriorul băncii STN de pe High Street,

¹ www.gbts.co.uk/news/uk-england-bucks-54774390

² www.thebuckinghamshiremail.co.uk/news/crime-4839

Little Kilton, confirmă faptul că mașina lui Andie a fost văzută îndepărtându-se de casa ei, în jurul orei 22:40¹.

Potrivit părinților ei, Jason și Dawn Bell, Andie „trebuia să-i ia de la o petrecere pe la ora 00:45”. În momentul în care fata nu a apărut și nici nu a răspuns la telefon, aceștia au început să-i sune prietenii ca să vadă dacă știa cineva pe unde se află. Jason Bell „a sunat la poliție ca să raporteze dispariția fiicei lui sâmbătă dimineața, la ora 3:00”².

Așadar, orice i s-a întâmplat lui Andie Bell în acea noapte a avut loc între orele 22:40 și 00:45.

Aici pare un loc bun să introduc interviul telefonic de ieri cu Angela Johnson.

¹ www.gbtn.co.uk/news/uk-england-bucks-69388473

² Stanley Forbes, „The real story of Andie Bell’s killer”, Kilton Mail, 29 aprilie 2012, pp. 1-4.